

Un peto per correspondència

Hola Samuel,

Si aquesta és oberta, suposo que serà perquè t'han trobat i que encara ets viu.

Avui he anat per tercera vegada a "rehabilitació". Quan he entrat, hem estat una bona estona a una sala d'espera. Després, m'han fet entrar a un altra sala on hi havia una cadira envoltada de màquines. Com sempre, m'he hagut de asseure, m'han endollat i han tret aquell sobre. Quan l'han obert he vist que hi havia fotografies de dones i homes. M'han fet mirar-les una per una i cada cop que sortia un noi, un home amb una bata blanca ha pres un botó i tot el meu cos s'ha tensat. En aquells moments només volia cridar però no ho he fet.

No poden guanyar ells, oi Samuel? Que premin el botó que vulguin, el meu amor per tu és més fort que qualsevol màquina. Després m'han desendollat i m'han fet entrar a un altra sala. Allà sí, sense els pares. Hi havia dos homes i una dona. M'han fet parlar, m'han preguntat per tu: que com ens van conèixer, que com em vaig adonar de que tenia aquesta "anomalia"... Els he explicat la veritat. No tota, perquè no vull que et facin mal a tu. Els hi he dit que tu no em vas contagiar res, que sempre t'he estimat i que això va ser cosa dels dos, però no em creuen. Diuen que ets un *rojo*, que tu em va fer perdre la por a parlar en català diuen, que possiblement em vas obligar a pensar. Però no és això. Ho se. Després els pares i jo em sortit i m'han portat a casa. Allà jo m'he tancat a l'habitació, on t'he escrit aquesta carta.

Fa una estona ha vingut el pare. M'ha intentat de convèncer de que tot això no està bé, que nosaltres anem amb Franco i vosaltres no. Jo li he intentat de fer veure el que és l'amor i que jo t'estimo amb bogeria, però no m'ha volgut fer cas.

Samuel, si tan sols no ens haguessin enxampat donant-nos aquell petó... El pare m'ha dit que intenti oblidar-me de tu, que hi ha noies precioses al poble, i jo ho se, però tu ets en Samuel. Li he dit i no ha sabut què respondre. Només m'ha dit que et podia escriure per darrer cop.

Encara quan ens vam conèixer a l'escola. Teníem deu anys. Jo jugaba al futbol amb els amics i tu miraves de lluny perquè preferies dibuixar. Et vam tirar la pilota i et vaig donar al cap sense voler. Allà em vaig angoixar molt, perquè pensava que t'havia fet mal i que et moriries. Recordo que vaig córrer cap a tu i em vas donar la pilota. Allà ens vam mirar durant uns quants segons més del normal i jo vaig tornar a la pista.

I recordo que vas deixar de dibuixar i et vas quedar mirant-me tota la resta del descans.

Tres anys després, ens va tocar fer aquell treball junts, el que vam presentar fa uns mesos, recordes? Em vas caure genial i et vaig convidar a casa a veure els meus *tebeos*, però després va arribar el franquisme i tot va caure. Jo intentava de fer que no passava res. Amagava als meus pares que el noi amb el que passava més estona del normal era d'esquerres, perquè per a mi això no significava res. Jo només et volia a tu. Vam començar a veure'ns en secret, perquè tu et vas haver de canviar d'escola. Aleshores encara ens vam fer més amics, fins aquell dia.

Jo havia escoltat a casa que anirien a buscar moltes famílies al poble i vaig haver de córrer. No et podien fer mal. Vaig haver de llençar-me i fer-te un petó dolç als llavis. Però el meu germà ens va veure i els hi va dir als pares i allà va acabar tot.

Fins fa poc responies a les cartes, Samuel, però ara ja no, i per això penso el pitjor. Necessito saber que estàs bé, necessito saber que encara estàs viu. Cada nit, abans de dormir, m'imagino una vida amb tu, quedant-nos fins tard a casa llegint llibres i ballant a la cuina la nostra cançó preferida. M'imagino un mon idíl·lic on ningú ens diu res, on podem ser feliços i ens podem estimar sense estar amagats entre les ombres.

T'he de dir una cosa: avui he escoltat el teu nom al menjador. Parlaven en secret els pares. Només escoltar-lo he volgut plorar, plorar de veritat. Volia entrar, volia preguntar i cridar que em diguessin on estaves, però m'he controlat. Potser si ho faig m'enviaran encara més cops a la teràpia de conversió.

El teu amic, en Julian, avui marxa a França. El seu pare està exiliat i ell i els seus germans marxen també, ja saps que son una família molt unida. Li donaré aquesta carta perquè et busqui i te la doni. En Julián m'ha dit que farà tot el possible per trobar-te. Quan ho faci, m'ho dirà de seguida. Sap que les seves cartes seran més benvingudes que les teves.

Reso cada dia per a que encara siguis viu. No podria viure en un món sabent que tu ja no hi ets. T'estimo molt Samuel. T'estimo com la lluna a la Terra.

Sisplau cuida't, fes-ho per mi.